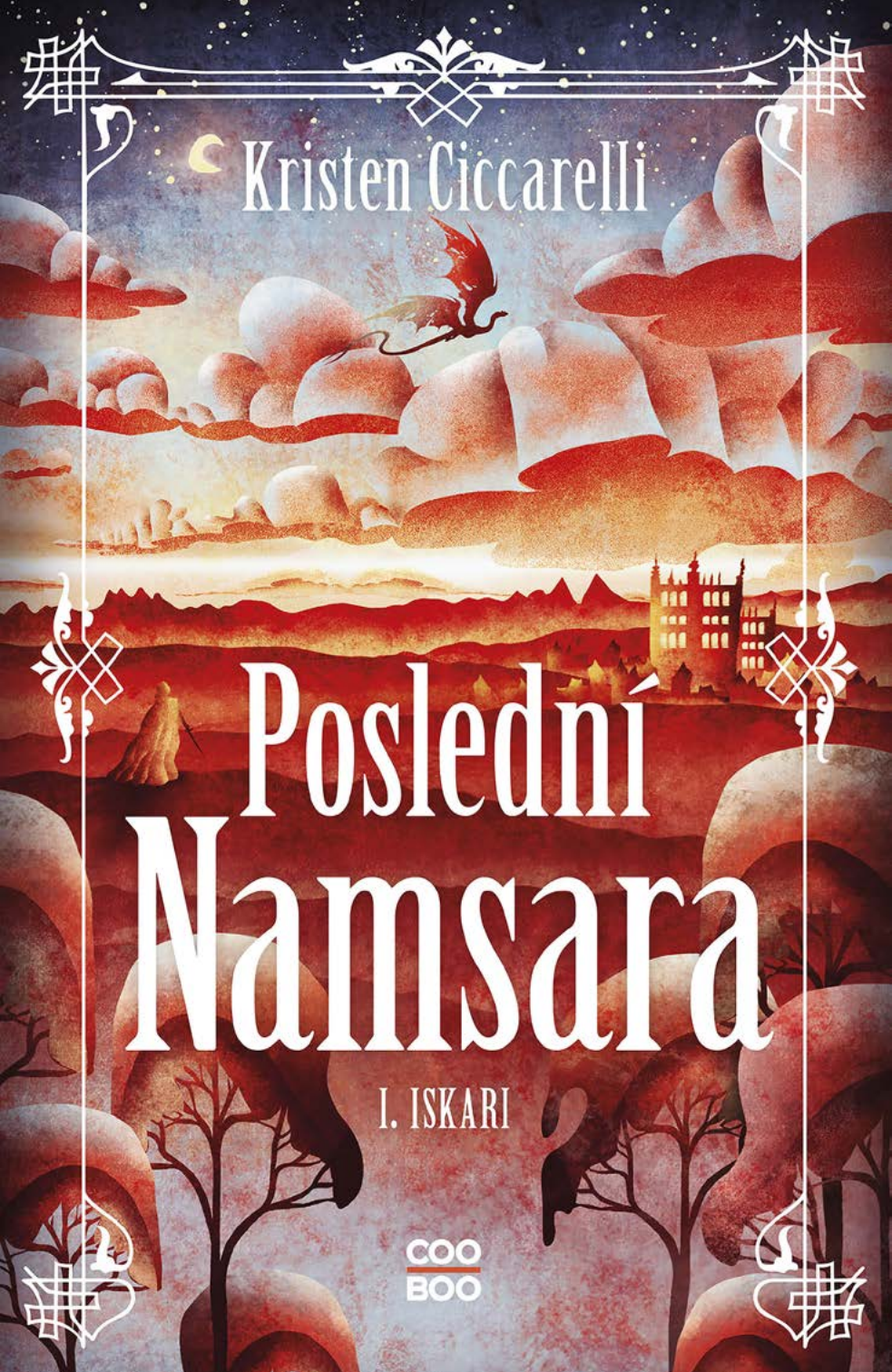

The background of the cover is a stylized illustration. The sky is dark blue with white stars and a small yellow crescent moon. Below the sky are large, puffy clouds in shades of red, orange, and white. A small red dragon with green wings is flying through the clouds. In the distance, a large, multi-story building with many windows is visible. The foreground features rolling hills in shades of red and orange, with some dark, leafless trees. The entire cover is framed by a white border with decorative corner and side elements.

Kristen Ciccarelli

Poslední Namsara

I. ISKARI

COO
BOO

Poslední Namsara

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Kristen Ciccarelli

Poslední Namsara – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Poslední Namsara

Kristen Ciccarelli

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

THE LAST NAMSARA copyright © 2017 by Kristen Ciccarelli

All rights reserved

Translation © Jana Jašová, 2026

Illustrations © Martina Šořovská, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4355-2

ISBN e-knihy 978-80-267-4396-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4403-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-4404-7 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Joeovi:

kamarádovi, lásce, šampionovi mých snů

Jedna

Asha nalákala draka na příběh.

Byl to prastarý příběh, starší než hory za jejími zády, musela ho vyhrabat z hloubi svého nitra, kde dřímал.

Nedělala to ráda. Vyprávět takové příběhy bylo zakázané, nebezpečné, někdy i smrtící. Jenže už stopovala draka kamenitou nížinou deset dní a jejím otrockým lovcům došlo jídlo. Měla na vybranou: buď se vrátit do města bez draka, nebo porušit otcův zákaz vyprávění starých zkazek.

Bez kořisti se ještě nikdy nevrátila a nehodlala to udělat ani teď. Je přece Iskari. Musí odvést svůj díl práce.

A tak se pustila do vyprávění.

Potají.

Její lovci si mysleli, že si ostří sekýru.

A drak se objevil, vyklouzl z rudo-zlaté naplaveniny jako zrádný plaz, jímž také byl. Z těla se mu sypal písek, pableskoval jako voda a obnažoval matně šedé šupiny v barvě kamení.

Byl třikrát větší než kůň, tyčil se vysoko nad Ashou a švihal rozeklaným ocasem, zatímco upíral přimhouřené

oči na dívku, která ho přivolala. Která ho sem *lstivě přivábila* příběhem.

Asha hvízdla na lovecké otroky, aby se kryli za štíty, a ukázala lučištníkům, že je nebude potřebovat. Tenhle drak strávil noc zahrabaný v chladném pouštním písku. Slunce teď teprve vycházelo, jeho tělesná teplota nebude dostatečná na to, aby mohl vzlétnout.

Uvázl na zemi a uvízlý drak bojuje urputně.

Asha levou rukou sevřela podlouhlý štít a pravou sáhla po vrhací sekyře zavěšené na boku. O kolena se jí otřela drsná stébla trávy, jak ji drak začal obcházet. Čekal, až poleví v ostražitosti.

To byla jeho první chyba. Asha nikdy nepřestávala být ostražitá.

Druhou bylo vychrlit na ni oheň.

Asha se plamenů nebála od té doby, co ji jimi zasáhl sám První drak a zanechal jí hroživou jizvu, táhnoucí se po celé pravé polovině jejího těla. Teď už ji od hlavy k patě chránila ohnivzdorná zbroj, vyrobená z kůží draků, které zabila. Vyčiněná kůže, která jí těsně lnula k tělu, a její oblíbená přilbice – ta s černými rohy napodobující dračí hlavu – jí před dračím ohněm poskytovaly ochranu.

Držela štít zvednutý, dokud žár nepominul.

Drakův dech byl teď vyčerpaný. Asha odhodila štít. Měla sto úderů srdce, než se kyselina v drakových plicích obnoví a umožní mu znovu vydechnout oheň. Musí ho zabít dřív, než se to stane.

Strhla z opasku sekyru. Její zakřivené kovové ostří se v ranním slunci zablýsklo. Pod zjizvenými prsty cítila ohlazené dřevěné topůrko. Pohodlně jí dosedlo do dlaně.

Asha přimhouřila oči. *Je načase s tebou skoncovat.*

Než drak stačil zaútočit, zamířila a hodila – přímo na netvorovo tlukoucí srdce. Ostří se zaseklo do masa a drak zařval. Zazmítal a zaškubal sebou, zatímco se do písku řinula jeho krev. Vycenil zuby a upřel na ni oči plné zuřivosti.

Vedle Ashy se kdosi objevil a narušil tak její soustředění. Otočila se a spatřila svou sestřenici Safire, která zabodla do písku násadu špičaté halapartny. Safire zírala na zmítajícího se, řvoucího draka. Tmavé vlasy měla zastřižené pod bradou, takže odhalovaly její ostře řezané lícní kosti i blednoucí modřinu na bradě.

„Řekla jsem ti, ať zůstaneš za štíty,“ zavrčela popuzeně Asha. „A kde máš přilbici?“

„V tom krámu nic nevidím. Nechala jsem ji u otroků.“ Safire na sobě měla zbroj z vydělané dračí kůže, kterou jí chvatně spíchla Asha, a na rukou Ashiny ohnivzdorné rukavice. Nebyl čas šít druhý pár.

Krvácející drak se vlekl po písku a upíral pohled na lovkyni. Jeho šupiny skřípaly. Dech hvízdal.

Asha chňapla po halapartně. Kolik uběhlo času od chvíle, kdy chrlil oheň? Přestala to počítat.

„Běž zpátky, Saf. Za štíty.“

Safire se nepohnula. Jen uchváceně zírala na umírajícího draka, jehož tlukot srdce zpomaloval.

Bum-bum.

Bum... bum.

Skřípot utichl.

Drak zaklonil hlavu a zařval nenávistí k Iskari. Těsně předtím, než se jeho srdce zastavilo, mu z hrdla vyšlehly plameny.

Asha skočila před sestřenku.

„K zemi!“

Ruka jí zůstala napřažená před tělem. Nechráněná, bez rukavice. Oheň jí obklopil prsty a dlaň, sežehl kůži. Tělem jí projela bolest a ona spolkla výkřik.

Když oheň zmizel a drak se zhroutil mrtvý k zemi, Asha se obrátila k Safire. Ta klečela v písku, v bezpečí a nezraněná. Plameny ji nezasáhly.

Asha roztřeseně vydechla.

Safire se zadívala na sestřenčinu ruku. „Asho, jsi popálená.“

Asha si strhla přilbici a zvedla si dlaň k obličeji. Na zčernalé pokožce naskakovaly puchýře. Cítila žhnoucí, sálající bolest.

Tělem jí prolétla panika. Bylo to už osm let, kdy ji drak popálil naposledy.

Rozhlédla se po otrocích, kteří už teď spustili štíty. Ti neměli žádnou zbroj, pouze železo – železo na šípech a halapartnách a kopích, železo na obrúčích kolem krků. Upírali oči přímo na draka. Neviděli, jak byla Iskari popálena.

Dobře. Čím méně svědků, tím líp.

„Dračí oheň je jedovatý, Asho. Musíš si to ošetřit.“

Asha přikývla. Až na to, že si s sebou balzám na dračí spáleniny nevzala. Nikdy předtím ho nepotřebovala.

Rozhodla se předstírat, že ano, a vydala se pro svůj ranec. Safire za jejími zády tichounce pronesla: „Já myslela, že už oheň nechrlí.“

Asha strnula.

Bez příběhů ne, prolétlo jí hlavou.

Safire se zvedla na nohy a oprašovala si koženou zbroj. Pohledem se úzkostlivě vyhýbala Ashiným očím, když se zeptala: „Proč by začali chrlít oheň zrovna teď?“

Asha náhle zalitovala, že nenechala sestřenku doma.

Jenže kdyby ji tam nechala, Safire by neskončila jen s blednoucí modřinou na bradě. Dopadlo by to mnohem hůř.

Dva dny předtím, než Asha vyrazila na lov, vešla do sestřenčina pokoje a spatřila ji obklopenou vojáky. Jak se bez klíče dostali dovnitř, to se mohla jen domýšlet.

Sotva se tam objevila, v přítomnosti Iskari zpanikařili a vzali do zaječích. Jenže jak by to dopadlo příště? Asha měla být na lovecké výpravě celé dny a její bratr Dax pořád ještě pobýval v buši, kde jednali on a velitel armády Jerek o míru s křováky. Na jejich sestřenici se skralskou krví v žilách by během Ashina lovu neměl kdo dávat pozor. Proto ji vzala s sebou. Protože jestli bylo něco horšího než se vrátit domů s holýma rukama, tak vrátit se k Safire ležící v léčitelské síni.

Její mlčení sestřenku od vyptávání vůbec neodradilo.

„Pamatuješ na ty časy, kdy jsi vyrazila za rozbřesku a do večere ses vrátila s dračí hlavou? Kam se poděly?“

Spálená kůže Ashu bolela tak pronikavě, až se jí z toho točila hlava. Musela se hodně snažit, aby dokázala dál jasně uvažovat.

„Možná to tenkrát byla až moc hračka,“ prohodila a hvízdla na otroky, aby začali rozsekávat dračí tělo na kusy. „Možná mám radši, když to není tak snadné.“

Pravda byla taková, že počet draků během let klesal a bylo čím dál těžší nosit jejich hlavy jejímu otci. To proto se potají uchýlila k vyprávění starých příběhů – aby je k sobě přilákala. Ty příběhy je vábily stejně jako lidi drakohokamy. Nahlas vyprávěnému příběhu neodolal žádný drak.

Jenže příběhy je nejen lákaly. Taky jim dodávaly sílu. To proto ten oheň.

Takhle to chodilo: kde se nahlas vyprávěly staré příběhy, tam byli draci. A kde byli draci, tam rozsévají zkázu, zradu a plameny. Hlavně plameny. Tohle věděla Asha líp než kdo jiný. Důkaz toho měla vepsaný přímo v obličejí.

Safire to s povzdechem vzdala.

„Běž si ošetřit tu spáleninu,“ prohodila. Halapartnu nechala zabodnutou v písku a vykročila k mohutnému tělu. Zatímco na draka nastoupili otroci, Safire ho obcházela obloukem a pozorovala ho. Zaprášené šupiny mu pomáhaly dokonale splynout s horským masivem. Jeho rohy a hřbetní ostny měly slonovinovou barvu a byly dokonale zachovalé, nic nebylo ulomeného nebo prasklého.

Když Asha osaměla, pokusila se narovnat popálené prsty. Ostrá bolest ji přiměla kousnout se prudce do rtu. Nížina kolem ní se rozmazala v rudé šmouhy písku, bledé šmouhy zažloutlé trávy a šedé skvrny kamení. Byli na místě, kde se jedna krajina přelévala v druhou – nebyla to už plochá poušť jako kousek dál na západ ani temné rozeklané pohoří jako kousek dál na východ.

„To je krása!“ zavolala na ni Safire.

Asha se snažila soustředit na sestřenku, která se jí začala rozmazávat jako všechno ostatní. Pokusila se zavrtět hlavou, aby se jí zrak zase zaostřil. Když to nepomohlo, natáhla se po Safiřině halapartně, aby se ukotvila.

„Tvůj otec bude mít velkou radost.“ Sestřenčin hlas k ní doléhal nezřetelný a přidušený.

Kdyby tak znal otec pravdu, pomyslela si hořce Asha.

Silou vůle se pokusila zastavit krajinu, která se kolem ní točila. Sevřela halapartnu pevněji, zadívala se na sestřenici.

Safire se proplétala mezi otroky. Asha ji slyšela, jak se chápe topůrka zaseknuté vrhací sekyry. Jak se podpatkem

opírá o šupinatý dračí bok, aby mohla lépe zabrat. Slyšela dokonce i to, jak zbraň vyklouzla z těla a za ní zabublal proud husté, lepkavé krve, který se vyřinul do písku.

Ale neviděla ji. Už ne.

Celý svět byl teď zastřený a bílý.

„Asho...? Není ti nic?“

Přitiskla čelo k ploché oceli halapartny. Prsty nespálené ruky se jí zkroutily jako drápy kolem železné násady, zatímco se snažila potlačit závrať.

Nemělo by to přijít tak rychle.

Písek zlíbaly chvatné kroky.

„Asho, co je ti?“

Země se zhoupla, Asha to ucítila. Bez rozmyšlení se natáhla po své napůl skralské sestřenici. Po té, která se jí podle zákona nesměla dotknout.

Safire se zalykavě nadechla a ucouvla z jejího dosahu, zvětšila mezeru mezi nimi. Asha se snažila udržet rovnováhu. Když se jí to nepodařilo, klesla do písku.

Věděla, že pohled její sestřenice předtím zalétl k otrokům – to jejich odsouzení se Safire bála, ne *jí* –, stejně to zabolelo. Vždycky to zabolelo.

Jenže otroci neuměli držet jazyky za zuby. Tohle její sestřenka věděla líp než kdo jiný. Klevetící otroci zradili její rodiče. A ony dvě jimi byly teď obklopené. Otroky, kteří věděli, že Safire se nesmí dotknout Ashi, nesmí se jí ani podívat do očí. Protože jí v žilách koluje skralská krev.

„Asho...“

Svět se najednou zase ustálil. Asha zamrkala. Pod koleny ucítila písek. V dálce se klenul obzor jako rudo-zlatá šmouha na pozadí tyrkysové oblohy. A před ní ležel skolený drak: čistý, šedivý a mrtvý.

Safire si přidřepla před ni. Až příliš blízko.

„Ne,“ ozvala se Asha ostřeji, než měla v úmyslu. „Nic mi není.“

Vstala a zaťala zuby kvůli palčivé bolesti v ruce. Nechá-pala, jak by jed mohl začít působit tak rychle. Asi je jen dehydratovaná, to bude všechno. Potřebuje se napít.

„Neměla bys tady vůbec být,“ zavolala na ni zezadu ustaraně Safire. „Už za sedm dní tě čeká obřad připoutání. Měla by ses na něj připravovat, ne před ním utíkat.“

Ashin krok zakolísal. Navzdory pálící ruce a paprskům vycházejícího slunce ji zamrazilo.

„Před ničím neutíkám,“ odsekla s pohledem upřeným na pruh zeleně v dálce. Proláklina. Její jediná svoboda.

Obestřelo je ticho, které rušilo jen broušení nožů, jak se otroci chystali stáhnout draka z kůže. Safire pomalu přišla blíž a zůstala stát za Ashou.

„Slyšela jsem, že dneska jsou v módě dračí srdce.“ Asha zaslechla v sestřencině hlase opatrný úsměv. „Hlavně jako zasnubní dary.“

Asha při tom pomyšlení nakrčila nos. Přidřepla si ke svému loveckému ranci z tuhé dračí kůže. Sáhla dovnitř a vylovila koženou lahev s vodou. Safire zůstala stát přímo nad ní.

„Rudý měsíc za sedm dní zmizí, Asho. Už jsi aspoň uvažovala o svém zasnubním daru?“

Asha s varovným zabručením vstala a svět se znovu ro-ztočil. Znehybnila ho jen čirou silou vůle.

Samozřejmě že o tom uvažovala. Pokaždé, když se za-dívala do tváře tomu strašnému měsíci – který byl den za dnem tenčí a tenčí –, myslela právě na to. Na dar a svatbu a mladého muže, jehož bude brzy oslovovat manželi.

To slovo v ní ztvrdlo jako kámen. A všechno ostatní se dokonale zaostřílo.

„Ale no tak,“ ozvala se Safire s nepatrným pousmáním a její pohled zalétl k vrcholům kopců. „Pročtáté, krvácející dračí srdce? To je přece dokonalý dárek pro muže, který sám žádné srdce nemá.“

Asha zavrtěla hlavou, ale sestřenčin úsměv byl nakažlivý. „Vážně musíš být tak nechutná?“

Právě v tu chvíli se za Safiřiným ramenem, ve směru od města, zvedl k nebi oblak rudo-zlatého písku.

Jako první ji napadla písečná bouře a užuž se chystala vydat horečnatý rozkaz otrokům. Jenže tady je obklopovala kamenitá nížina, ne otevřená poušť. S přimhouřenýma očima se zadívala na oblak a rozeznala v něm dva koně, kteří se hnali směrem k její lovecké výpravě. Jeden byl bez jezdce – vedl ho za uzdu muž na druhém oři, v plášti, jehož hrubou vlnu zasypával rudý písek zvířený kopyty. Na krku měl zlatou obruč, která se třpytila ve slunci a identifikovala ho jako jednoho z palácových otroků.

Jak se k ní cvalem blížil, Asha strčila svou popálenou ruku za záda.

Když se písek usadil, rozeznala, že jezdec je postarší otrok, který přivádí její klisnu. Šedivé vlasy mu smáčel pot. Přimhouřil oči proti sálajícímu slunci.

„*Iskari*,“ pronesl, po tom rychlém cvalu celý zadýchaný. Upíral oči na hřívu, jíž pohazoval jeho kůň, poslušně se vyhýbal Ashině pohledu. „Tvůj otec si tě přeje vidět.“

Asha si za zády sevřela zápěstí. „To si zvolil tu pravou chvíli. Dnes večer mu přivezu dračí hlavu.“

Otrok s pohledem zabodnutým do koňské šíje zavrtěl hlavou. „Máš se vrátit do paláce neprodleně.“

Asha se zamračila. Dračí král ji nikdy nerušil při lovu.

Zadívala se na klisnu vedle něj, na svou Oleandru. Nazrálá hnědá srst se jí leskla potem a bílou hvězdičku na

čele měla umazanou od rudého písku. V přítomnosti své jezdkyňe začala nervózně pohazovat hlavou.

„Já to tady pomůžu dokončit,“ nabídla se Safire. Asha se k ní otočila, i když se jí sestřenka neodvažovala podívat do tváře. Ne pod přísným dohledem královského otroka. „Uvidíme se doma.“ Dívka rozvázala řemínky vypůjčených loveckých rukavic. „Neměla jsi mi je vůbec dávat.“ Stáhla si rukavice z prstů a podala je Ashe. „Jed.“

Asha ignorovala bolestný vrískot své popálené pokožky s čerstvými puchýři a natáhla si rukavice, aby královský otrok neviděl její spálenou ruku. Odvrátila se od Safire, chopila se otěží a vyhoupla se do sedla. Klisna pod ní zaržála a neklidně přešlápala. Sotva ji Asha lehounce stiskla patami, Oleander vyrazila tryskem.

„Schovám ti jeho srdce!“ zavolala za ní Safire, když už se Asha řítí zpátky k městu a kopyta jejího koně vířila rudý písek. „Pro případ, že by sis to rozmyslela!“

Na počátku...

Prastarý byl osamělý, a tak si stvořil dva společníky. Prvního uhnětl z nebes a ducha a pojmenoval Namsara. Namsara byl zlatý hošík. Když se smál, z očí mu zářily hvězdy. Když tančil, přestávaly řinčet zbraně. Když zpíval, churaví se uzdravovali. Už jen pouhá jeho přítomnost byla jehlou šijící šev světa.

Druhého společníka Prastarý stvořil z krve a měsíčního svitu a pojmenoval ho Iskari. Iskari byla zachmuřená dívenka. Namsara přinášel smích a lásku, Iskari zkázu a smrt. Když Iskari kráčela kolem, lidé se ukrývali do svých domovů. Když promluvila, všichni plakali. Když lovila, nikdy neminula cíl.

Sama Iskari nad svou povahou truchlila, i přišla za Prastarým, aby ji změnil. Stěžovala si mu, že nenávidí svou podstatu, že si přeje být víc jako Namsara. Když Prastarý odmítl, otázala se proč. Proč její bratr tvoří, zatímco ona ničí?

„Svět potřebuje rovnováhu,“ odpověděl ji Prastarý.

Rozzlobená Iskari od boha odešla a vydala se na lov. Lovila celé dny. Dny se změnily v týdny. Jak její zuřivost narůstala, sílila i její krvežíznivost, až se stala neukojitelnou. Iskari nemilosrdně zabíjela a cítila, jak se šíří nenávist v jejím nitru. Nenáviděla svého bratra za to, že je šťastný a milovaný. Nenáviděla Prastarého, že ho tak stvořil.

A tak na dalším lovu naličila past na samotného Prastarého. To byla strašlivá chyba.

Prastarý srazil Iskari k zemi a způsobil tak jizvu dlouhou a širokou jako Proláklina v horském masivu. Za to, že mu usilovala

o život, ji zbavil nesmrtelnosti, strhl ji z ní jako oděv z hedvábí. Aby se kála za svůj zločin, proklel její jméno a poslal ji samotnou do pouště, nechal ji pronásledovat ostrým větrem a burácejícími písečnými bouřemi. Nechal ji chřadnout pod spalujícím sluncem. Mrznout pod ledovým pláštěm noci.

Leč ani horko, ani chlad ji nezabily.

Zabila ji nesnesitelná osamělost.

Namsara prohledával poušť a pátral po Iskari. Nebe se sedmkrát změnilo, než našel její tělo v písku, s kůží pokrytou puchýři od slunce a prázdnými očními důlky, z nichž oči vyklovali krkavci.

Když Namsara spatřil svou sestru mrtvou, padl na kolena a rozplakal se.

Dvě

Po lovu se Asha vždycky koupala. Vydrhnout si z těla krev, písek a pot byl rituál, který jí pomáhal při přechodu z drsného divokého světa mimo zdi paláce k životu, který ji obepínal kolem žeber a škrtil jako příliš utažená šerpa.

Dnes ale koupel vynechala. Navzdory otcovu naléhavému povolání proklouzla mezi strážnými a zamířila do léčitelské síně, kde se skladovaly přísady k výrobě léčiv. Byla to vybílená místnost vonící po vápnu. Z otevřené terasy sem proudilo slunce a osvětlovalo květinovou mozaiku na podlaze, zalévalo žlutými a zlatými tóny police s hliněnými nádobami.

V téhle místnosti se probrala před osmi lety, když ji popálil První drak Kozu. Asha se na to jasně pamatovala: ležela na posteli, tělo omotané obvazy, a na hrudi cítila hrozný tlak, jako by jí tam spočinul balvan. Ten tlak jí napovídal, že udělala něco nesmírně špatného.

Když procházela síní s vysokou klenbou, pokusila se ze sebe tu vzpomínku setřást. Uvolnila si přezky zbroje i rukavic a kousek po kousku je odhodila na hromadu. Na vršek pak položila sekyru.

Jedním z rizik dračího ohně – kromě toho, že vám spálil kůži a maso až na kost – byla jeho toxicita. I nejmenší popálenina vás mohla zabít, pokud jste ji ošetřili špatně nebo příliš pozdě. Vážná spálenina, jakou Asha utrpěla před osmi lety, se musela ošetřit neprodleně – a i tak měly oběti jen malou šanci na přežití.

Zнала recept na to, jak vytáhnout jed z těla, jenže ten vyžadoval, aby bylo místo potřené balzámem dva dny zakryté, a tolik času neměla. Otec ji chtěl vidět teď hned. Zpráva o jejím návratu už se mu nejspíš donesla. Má možná dvakrát sto úderů srdce, ne celé dny.

Otevřela skříňku a začala vytahovat nádoby se sušenou kůrou a kořínky, hledala jednu konkrétní přísadu. Ve spěchu bezděčně použila i poraněnou ruku, a když se s ní pokusila uchopit hladkou kameninovou dózu, do těla jí vystřelila tak pronikavá bolest, že nádobku upustila.

Ta se roztrýštila na podlaze a rudé úlomky kameniny se smísily s bílými obvazy.

Asha zaklela a klekla si, aby ten nepořádek jednou rukou posbírala. Byla napůl v mráкотách bolestí, takže si ani nepovšimla, že si někdo přiklekl vedle, že něčí prsty sbírají úlomky nádoby spolu s ní.

„Já to udělám, Iskari.“

Při zvuku toho hlasu nadskočila. Vzhledla a spatřila stříbrnou obruč, pak čupřinu vlasů.

Sledovala prsty, které po ní uklízely střepy. Ty pihovaté ruce znala. Byly to stejné ruce, které přinášely Jerekovy při večeri talíře. Stejné ruce, které mu nalévaly do skleněných šálek mátový čaj.

Asha se napjala. Pokud je v paláci otrok jejího snoubence, pak je tu i jeho pán. Jerек se už zřejmě vrátil z buše, kam jel dohlížet na Daxovo vyjednávání.

To proto pro mě otec nechal poslat?

Otrokovy prsty náhle znehybněly. Když Asha zvedla hlavu, zjistila, že mladík zírá na její popáleninu.

„Iskari...“ Na čele mu naskočily podmráčené vrásky. „Tohle se musí ošetřit.“

Její podráždění zaplálo jako právě podpálený oheň. Samozřejmě že si to musí ošetřit. Už by to dělala, kdyby nebyla tak nemotorná.

Jenže stejně důležité jako ošetření spáleniny bylo zajistit si otrokovo mlčení. Jerek často využíval otroky k tomu, aby špehovali jeho nepřátele. Jakmile by Asha tohohle poslala pryč, mohl by běžet za svým pánem a všechno mu povědět.

A sotva by to zjistil Jerek, dozvěděl by se to i její otec.

Ve chvíli, kdy by se otec doslechl o jejím zranění, došlo by mu, že vyprávěla staré příběhy. Došlo by mu, že je pořád stejně zkažená jako dřív.

„Zkus o tom někde ceknout, skrale, a to poslední, co uvidíš, bude můj obličej, jak na tebe kouká v aréně.“

Jeho rty se semkly do přísné linky a pohled mu zalétl k dlaždicím u jejích nohou, na nichž se v důmyslném vzoru opakovaly obrazce elegantních namsar – vzácných pouštních květín, které dokážou vyléčit každou chorobu.

„Odpusť, Iskari,“ ozval se a jeho prsty smetly hliněné střepy na hromádku, „ale nemám od tebe přijímat žádné příkazy. Nařídil mi to můj pán.“

Prsty ji zasvrběly touhou popadnout sekyru – která byla na podlaze opřená o zeď, na kupičce její zbroje.

Mohla by mu pohrozit, jenže pak by třeba dostal chuť se jí pomstít tím, že vyzradí její tajemství. Lepší bude ho podplatit.

„A kdybych ti za tvoje mlčení něco dala?“

Jeho prsty se nad hromádkou střepů zarazily.

„Co bys chtěl?“

Koutek jeho rtů se nepatrně stočil vzhůru. Chloupky na pažích se jí zježily.

„Nemám na to celý den,“ pobídla ho znepokojeně.

„Ne,“ potvrdil, a když se zadíval na její popálenou kůži plnou puchýřů, jeho úsměv se vytratil. „To nemáš.“ Ashino tělo se roztřásl pod nápořem šířící se infekce. „Nech mě rozmyslet si to, zatímco si budeš ošetřovat spáleninu.“

Asha si ho přestala všímat. Ten třas ji popravdě řečeno vyděsil. Nechala otrocka, aby dál uklízel nepořádek na podlaze, a vrátila se k prohlédávání polic, až konečně našla přísadu, kterou potřebovala: popel z dračích kostí.

Sám o sobě byl stejně smrtící jako dračí oheň, jen otravoval jiným způsobem. Místo aby lidské tělo infikoval, vysával z něj živiny. Asha takhle ještě nikdy nikoho nezabila, ale slyšela starý příběh o dračí královně, která chtěla dát lekci svým nepřátelům. Pozvala je jako vážené hosty do svého paláce a při každé večeři jim nechávala přidávat do jídel špetku popela z dračích kostí. Ten den, kdy měli odjet, je ráno všechny našli v postelích mrtvé. Z jejich těl zbyla jen vnější schránka, jako by z nich někdo vydlabal život.

Navzdory riziku byl tento popel ve správném množství, ve spojení se správnou kombinací bylinek tím jediným, co dokázalo z těla vytáhnout jed z dračího ohně – právě díky tomu, čím byl sám o sobě tak smrtící. Asha odšroubovala zátku a odměřila patřičnou dávku.

Dobrý otrok se poznal podle toho, že postřehl, co má dělat, než k tomu byl vyzván, a Jerek nakupoval všechno jen v té nejlepší kvalitě. Takže zatímco Asha našla všechny

přísady na hojivý balzám, rozdrtila je a uvařila z nich hustou pastu, Jerekův otrok už trhal pruhy plátna na obvazy.

„Kde je?“ zeptala se, zatímco míchala, aby pasta rychleji vychladla. Jerekovo jméno vyslovit nemusela, jeho otrok věděl, koho myslí.

„Spí vedle poháru vína.“ Mladík náhle přestal trhat plátno a zadíval se na její ruku. „Myslím, že už to vychladlo dost, Iskari.“

Asha pohlédla stejným směrem. Ruce se jí třásly. Upustila lžíci a zvedla si je před obličej, sledovala jejich třas.

„Nemělo by to přijít tak rychle...“

Otrok si od ní vzal nádobku. Sám byl naprosto klidný. „Sedni si,“ ukázal bradou na stůl. Jako by tady teď rozkázal on a ona ho musela poslouchat.

Asha nesnášela, když jí někdo vykládal, co má dělat. Jenže ten divoký třas jí vadil ještě víc. S pomocí zdravé ruky se vyhoupla na desku stolu, mladík mezitím nabral na lžíci černou pastu a foukal do ní, dokud se z ní nepřestalo kouřit. Asha si opřela popálenou ruku o stehno a otrok jí začal roztírat zrnitou hmotu po živém mase a puchýřích na dlaních i na prstech.

Pálilo to a štípalo a Asha tichounce sykala bolestí. Chlapec se při jejích potlačovaných stenech několikrát zarazil, ale vždycky ho pobídla kývnutím, aby pokračoval. Páchlo to sice příšerně, jako spálené kosti, ale už cítila, že popel začíná zabírat. Pod naneseným balzámem se začal šířit chlad, který tišil palčivou bolest.

„Lepší?“ Mladík nechával oči poslušně sklopené, když nabíral další lžíci.

„Ano.“

Pokryl jí spáleninu ještě dvěma vrstvami pasty, než se natáhl po prvním pruhu plátna.

Než začal s obvazováním, oba se zarazili. Asha se od-táhla, zatímco on zůstal strnule sehnutý nad ní. Bělavé plátno mu viselo mezi rukama jako baldachýn a oběma jim hlavou proletělo totéž: pokud ji bude chtít obvázat, musí se jí dotknout.

Otrok, který by se dotkl draksora bez svolení svého pána, riskoval tři dny a noci v hladomorně. Pokud by šlo o závažnější přečin – kdyby se dotkl draksora vyššího po-stavení, jako byla Asha –, čekalo by ho navíc ještě zbičová-ní. Ve velmi vzácných případech, pokud došlo k intimním dotekům při milostném románku, byli otrok či otrokyně odsouzeni k smrti v aréně.

Bez Jerekova svolení se jí jeho otrok nemohl – *nesměl* – dotknout.

Asha se natáhla, aby si od něj obvaz vzala, ale on před ní ucukl. Mlčky se dívala, jak se nad ní mladík zase sklá-ní a začíná jí obvazovat ruku – pomalu a pečlivě, jeho ob-ratné prsty se šikovně vyhýbaly kontaktu s ní.

Asha vzhlédla k podlouhlému úzkému obličejí plnému pih. Bylo jich na něm tolik jako hvězd na obloze. Stál u ní tak blízko, až cítila teplo jeho těla. Vdechovala sůl z jeho pokožky.

Pokud věděl, že se na něj dívá, nedal to nijak najevo. Prostor mezi nimi se zaplnil tichem, zatímco jí obtáčel kolem dlaně natřené balzámem další a další pruhy plátna.

Asha si prohlížela jeho ruce. Velké dlaně. Dlouhé prsty. S mozoly na bříškách.

Zvláštní místo pro mozoly u domácího otroka.

„Jak se to stalo?“ zeptal se jí, zatímco ji ošetřoval.

Vycítila, že se jí přitom málem podíval do tváře, ale na poslední chvíli se zarazil. Sáhł po dalším pruhu – men-ším – a pustil se do obvazování prstů.

Vyprávěla jsem starý příběh.

Ashu napadlo, kolik toho takový skral může vědět o souvislostech mezi starými příběhy a dračím ohněm.

Nahlas se mu ale nepřiznala. Tohle se nesmí nikdo dozvědět. Po všech těch letech, kdy se Asha snažila napravit všechno špatné, čeho se dopustila, byla v nitru pořád stejně zkažená jako předtím. Kdyby ji někdo otevřel a podíval se dovnitř, našel by tam něco, co odpovídalo jejímu zjizvenému zevnějšku. Něco ohyzdného a příšerného.

Vyprávěla jsem příběh o Iskari a Namsarovi.

Iskari byla bohyně, z jejíhož jména byl odvozen Ashin titul. Teď znamenal *rozsévačka smrti*.

Také význam jména Namsara se během času změnil. Teď to bylo jednak pojmenování léčivých květín, jejichž vzor zdobil podlahu léčitelské síně, ale také to byl titul. Titul někoho, kdo bojoval za vznešenou věc – za své království nebo víru. Pod označením *Namsara* si lidé představovali hrdinu.

„Zabila jsem draka,“ odpověděla nakonec otrokovi stručně. „Když umíral, popálil mě.“

Upevňoval jí mlčky konce obvazů, čekal, jestli ještě něco dodá. Aby mohl plátno líp utáhnout, jeho prsty jí sklouzly k zápěstí, jako by úplně zapomněl, s kým má tu čest.

Asha při jeho doteku zatajila dech. Když to udělala, otrokovi došlo, čeho se dopustil, a znehybněl.

Na špičce jejího jazyka se tetelil rozkaz, ale než ho stáhla vyštěknout, chlapec se mírně zeptal: „Je to takhle dobré?“

Jako by se víc staral o její spáleninu než o svůj život. Jako by z ní vůbec neměl strach.

Rozkaz v Ashiných ústech odumřel. Zadívala se na mladíkovy prsty obtočené kolem jejího zápěstí. Nechvěly se, neváhaly. Byly horké, klidné a silné.

To se vůbec nebojí?

Když se jejich pohledy setkaly, z nitra jí vyšlehl nečekaný žár. Jeho oči byly pronikavé jako právě nabroušená ocel. Měl se hned odvrátit, ale místo toho se jeho oči odpoutaly od jejích – černých, po matce – a sklouzly k její napuchlé jizvě, která jí brázdila tvář i krk, až zmizela pod límcem košile.

Na ni se lidi dívali vždycky. Asha už na to byla zvyklá. Děti si na ni často ukazovaly a zíraly, ale většina pohledů dospělých se od ní rychle s hrůzou odvracela. Zato tenhle otrok si dopřál dost času. Jeho pohled byl zvědavý a pozorný, jako by Asha byla gobelín, z jehož výjevu nechce opominout ani nitku.

Asha věděla, co chlapec vidí. Sama to vídala při každém pohledu do zrcadla. Pruh bezbarvé, zhrublé kůže. Začínal nahoře na jejím čele a táhl se dolů k pravé tváři. Vykousl jí konec obočí a trochu vlasového porostu. Pokračoval přes ucho, které už nikdy nezískalo původní tvar a teď z něj byla jen deformovaná boule s hrbolky. Jizva ji připravila o třetinu tváře, půlku krku a pokračovala dál po celé pravé straně jejího těla.

Safire se jí jednou zeptala, jestli pohled na svou jizvu nenávidí. Tak to ale nebylo. Popálil ji nejmocnější ze všech draků a přežila. Kdo jiný tohle může říct?

Asha tu jizvu nosila jako korunu.

Otrokův pohled sklouzl níž. Jako by si představoval zbytek jizvy pod jejími šaty. Jako by si pod šaty představoval zbytek *Ashi*.

Vztekl ji rozpálil doběla. Zaostřila hlas jako nůž.

„Zírej dál, skrale, a za chvíli nebudeš mít čím.“

Koutek rtů se mu na jedné straně zvedl. Jako by to od ní byla provokace, na kterou on rád přistoupí.

Ashe to připomnělo loňskou vzpouru, při níž se skupina otroků zmocnila noční ubikace, zadržela pár draksořů jako rukojmí a zabila všechny vojáky, kteří se k nim odvážili přiblížit. To Jerekovi se podařilo infiltrovat do otrocké noclehárny a skoncovat s rebelií. Osobně popravil každého z otroků, kteří byli za povstání zodpovědní.

Tenhle skral je stejně nebezpečný jako ostatní.

Asha náhle znovu zatoužila po své sekeře. Sklouzla ze stolu a vydala se od něj pryč.

„Už jsem se rozhodl, co budu chtít,“ ozval se otrok za jejími zády.

Její kroky zpomalily. Otočila se k němu. Chlapec už složil zbytek plátna a teď vyškrabával z nádoby pozůstatky balzámu.

Jako by právě neporušil zákon.

„Výměnou za své mlčení –“ dřevěná lžice zazvonila při vyškrabování o kameninu, „– chci jeden tanec.“

Asha na něj vytřeštila oči.

Cože?

Nejdřív se jí odváží podívat do očí, a teď s ní chce tancovat?

Zbláznil se?

Ona je Iskari. Iskari netančí. A i kdyby, nikdy by netancovala se skralem. To bylo absurdní. Nemyslitelné.

Zakázané.

„Jeden tanec,“ opakoval a vzhlédl. Jeho oči se zabodly do jejích. Šok z toho jí znovu horce prolétl tělem. „Místo a čas určím já.“

Ashe vylétla ruka k boku – jenže sekýra byla pořád odložená u zdi. „Vyber si něco jiného.“

Mladík zavrtěl hlavou. „Nic jiného si nepřeju.“

Přejela po něm pohledem. „To určitě není pravda.“

Oplatil jí stejnou mincí. „Hlupák si může věřit, čemu chce. To z toho ještě nedělá pravdu.“

Hněv ji uvnitř rozpálil doběla.

Řekl o ní právě, že je hloupá?

Třemi kroky přiskočila k sekyře, popadla ji, vrátila se k otrokovi a přitiskla mu nabroušené, blyštivé ostří ke krku. Vyřízne z něj ten jeho drzý hlas, když bude muset!

Nádobka mu vyklouzla z ruky a roztříštila se. Křečovitě zaťal čelist, ale neodvrátil se. Vzduch mezi nimi sršel a jiskřil. Mladík byl sice o půl hlavy vyšší než ona, ale Asha si uměla poradit s větší kořistí.

„Nedráždí mě, skrale,“ procedila skrz zuby a přitiskla ostří k jeho krku ještě víc.

Sklopil oči.

Konečně. Tohle měla udělat hned.

Koncem topůrka mu šťouchla do levého ramene, až zavrával. Narazil do police plné nádobek, které nebezpečně zadrnčely.

„Necháš si to pro sebe,“ varovala ho. „Protože jestli ne, ani Jerek tě neochrání.“

Hoch se sklopeným pohledem hledal ztracenou rovnováhu. Nic neříkal.

Asha se otočila na podpatku. Má na práci jiné věci než dovléct toho drzouna před Jereka a vypočítat jeho přechýny. Musí najít své hedvábné rukavice, aby v nich ukryla poraněnou ruku. Aby mohla při rozhovoru s otcem, který na ni čeká, předstírat, že je všechno v pořádku.

S Jerekovým otrokem si to vyřídí později.

Zrození lovkyně

Žila byla dívka, kterou lákaly špatné věci.

Věci jako zapovězené, prastaré příběhy.

I když právě staré příběhy zabily její matku. I když před ní zabily mnohé další. Dívka si staré příběhy pustila k sobě. Nechala je hodovat na svém srdci a ony ji proměnily ve zlotřilou.

Její zlotřilost lákala draky. Ty draky, kteří spálili domovy jejich předků a pozabijeli jejich rodiny. Jedovaté draky dštící oheň.

Dívce na tom nezáleželo.

Pod pláštěm noci se kradla po střeších, probíhala opuštěnými uličkami. Vyplížila se z města do Prolákliny, kde vyprávěla drakům jeden starý příběh za druhým.

Vyprávěla tolik příběhů, že probudila nejstrašnějšího draka ze všech. Draka temného jako bezměsíčná noc. Starého jako sám čas.

Probudila Prvního draka Kozua.

Kozu chtěl dívku pro sebe. Stál o smrtící moc, jež proudila z jejích rtů. Chtěl, aby vyprávěla příběhy jen a jen jemu. Navždycky.

To kvůli Kozuovi jí došlo, co se z ní stalo.

A to ji vyděsilo. Přestala vyprávět staré příběhy.

Jenže skončit s tím nebylo tak snadné. Kozu se jí postavil do cesty. Švihal ocasem, syčel na ni svá varování. Dal jí jasně najevo, že když ho odmítne, neskončí to pro ni dobře.

Dívka se chvěla a plakala, ale odolala. Nechala svá ústa pevně zavřená.

Leč Prvnímu drakovi se nikdo nemůže beztrestně vzepřít.

Kozu se rozzuřil, a když se dívka pokusila uprchnout, sežehl ji svým smrtícím plamenem.

Jenže to mu nestačilo.

Vylil si svůj vztek i na jejím domově.

Kozu chrtil svou zuřivost na bílé stěny domků a věže zdobené filigrány. Vydechoval jedovatý oheň a lidé vrískali a plakali, naslouchali nářku svých milovaných, uvězněných v hořících domech.

Dívku, již drak ponechal umírající v Proláclině, našel velitelův syn. Donesl její popálené tělo v náruči až do paláce a do léčitelské síně, zatímco dívčin otec zachraňoval město.

Její otec s pomocí celé armády zahnal draka pryč. Nařídil otrokům, aby uhasili požáry a začali opravovat škody. Velitel armády zachránil město, ale svou choť zachránit nedokázal. Když zaslechl její smrtelný křik, vběhl do hořícího domu – a zahynul v něm spolu s ní.

Leč dívka přežila.

Probudila se v cizí místnosti a cizí posteli, nepamatovala si, co se stalo. Otec před ní pravdu zpočátku tajil. Jak měl říct své dceři, že to ona může za smrt tisíců lidí?

Místo toho zůstal sedět po jejím boku. Seděl s ní celé noci, kdy se zmítala v bolestech. Poslal pro nejlepší odborníky na popáleniny, aby ji navrátili zdraví. Když mu řekli, že už nikdy nebude chodit, povolal ještě lepší felčáry. A pomalu, pomaloučku zaplňoval mezeru v její paměti.

Když se dívka veřejně omluvila svému lidu a ten jí plival pod nohy, její otec stál při ní. Když slíbila, že se bude kát, a lid na ni syčel jméno prokleté bohyně, její otec vzal jejich nadávky a vytvořil z nich pro dívku titul.

Staří hrdinové byli zvaní Namsarové po milovaném bohu, řekl. A ona bude zvána Iskari po nenáviděné bohyni.

Tři

Trůnní sál s dvojími arkádami, precizní mozaikovou podlahou a vojáky lemujícími stěny byl postaven tak, aby přitahoval pozornost k jedinému místu: trůnu dračího krále. Kdykoli ale Asha vstoupila pod jeho vysokou klenbu, její pozornost upoutal posvátný oheň. Podstavec z naleštěného onyxu stál v půli cesty mezi hlavním vchodem a pozlaceným trůnem. Na něm se nacházela mělká kovová mísa, v níž plápolaly šepotavé bílé plameny.

Když byla Asha malá, na rozkaz jejího otce přinesli posvátný oheň z jeskyně Prastarého pod chrámem a umístili ho sem, aby osvětloval trůnní sál. Tehdy v ní vzbuzoval posvátnou bázeň.

Teď už ne.

Teď jí připadalo, že ji ten oheň pozoruje stejně jako ona jej.

Bezbarvý plamen, který se krmí jen vzduchem? To bylo nepřírozené. Kéž by ho otec nechal odnést zpátky do jeskyně. Jenže to byla jeho trofej, důkaz toho, nad čím zvítězil.

„Omlouvám se, že jsem přerušil tvůj lov, drahoušku.“

Otcův hlas se rozlehl sálem a přitáhl její pozornost k sobě. Asha se rozhlédla po zářivě bílých stěnách. Jejich bělost přerušovaly tapiserie s portréty dračích králů a královen dávných věků.

„Nepřerušil. Zabila jsem draka těsně předtím, než mi předali tvou zprávu.“

Byla už převlečená: na rukou hedvábné rukavice dlouhé po lokty, na sobě indigový kaftan, který při chůzi šustil. Kráčela sálem a cítila na sobě pohledy postav z gobelínů. Její kroky měkce doléhaly na moře modrých a zelených dlaždiček. Střešním otvorem v měděné kopuli sem svítilo slunce a v něm se leskla prachová smítka poletující ve vzduchu.

Ten muž, který na ni čekal, vypadal každým coulem jako král. Na pravém rameni roucha měl vyšitý královský erb – draka se srdcem probodnutým šavlí – a na krku mu visel medailon z citrínu. Nohy měl obuté ve zlatavých střevících s elegantní bílou výšivkou.

Před tímhle mužem se před osmi lety vzbudila v léčitelské síni. Pohled na něj v ní teď vyvolal i jinou vzpomínku.

Kozuovy rudé plameny obklopující její tělo. Příšerný pach spálených vlasů a masa. Drásavé výkřiky, které jí uvízly v hrdle.

To jediné si Asha pamatovala: popálení. Všechno ostatní se jí z paměti vymazalo.

„Tohle byl zatím tvůj nejdělsí lov,“ prohodil otec. Asha se zastavila před zlatými stupni k jeho trůnu. „Už jsem si začínal dělat starosti.“

Sklopila oči k podlaze. Zahanbením ji začalo bodat v krku. Jako by spolykala hrst kaktusových ostnů.

Její otec měl dost starostí i bez toho, aby mu je sama přidělávala: hrozící válku s lidmi z buše, trvalou hrozbu

dalšího povstání otroků, napětí v chrámu a také – i když o tom s Ashou nikdy nemluvil – sílící moc svého velitele.

V ovázané ruce pod hedvábnou rukavicí jí škubalo, jako by bolest vykřikovala pravdu o zločinu, jehož se Asha dnes ráno dopustila. Jako by ji chtěla vyzradit. Přitiskla si ruku k boku a doufala, že se otec na ty rukavice nezeptá.

„O mě se neboj, otče. Já svou kořist vždycky dostihnu.“

Dračí král se na ni usmál. Za zády měl do opěradla zlatého trůnu zasazenou zdobnou mozaiku, v níž se proplétaly vzory, tvary, linie. Bylo to jako labyrint městských ulic nebo palácových chodeb a tajných průchodů.

„Chci, abys dnes večer veřejně předvedla svůj úlovek. Na počest našich hostů.“

Vzhlédla k němu. „Hostů?“

Otcův úsměv vymizel. „Ty jsi o tom neslyšela?“

Zavrtěla hlavou.

„Vrátil se tvůj bratr s delegací křováků.“

Ashe vyschlo v ústech. Křováci obývali oblast za písečným mořem a odmítali se podříditi autoritě krále. Stavěli se proti zabíjení draků a nesouhlasili s držením otroků. Proto je měl Ashin otec v minulosti problémy zvládnout – a taky problém s nájemnými vrahy, které na něj neustále posílali.

„Souhlasili s dohodou o příměří,“ vysvětlil dceři. „Jsou tady kvůli jednání o podmínkách mírové smlouvy.“

Mír s křováky? Vyloučeno.

Asha popošla blíž k trůnu a přiškrceně se zeptala: „Jsou tady v paláci?“ Jak mohl Dax přivést jejich odvěké nepřátele přes práh domova?

Nikdo nečekal, že by její bratr při jednání s křováky uspěl. Pokud měla být Asha upřímná, nikdo nečekal ani to, že by to Dax *přežil*.

„Je to moc riskantní, otče.“

„Neboj se, drahoušku.“ Pohled mu přešel po jizvě hyzdící její obličej. „Stačí jeden pohled na tebe a už se mi neopováží zkřížit cestu.“

Asha se zamračila. Když se křováci nebáli popravicího špalku – což byl trest za pokus o královraždu –, proč by se měli bát Iskari?

„Proto jsem si tě ale nezavolal.“

Dračí král vstal z trůnu a sestoupil po sedmi schůdcích na podlahu. Spočil ruce za zády a pomalu se vydal kolem gobelínů na levé straně místnosti. Asha se vydala za ním a nevšímalá si vojáků, kteří stáli na stráži, rozestavení mezi tapisériemi, oči skryté pod přilbami s chocholem. Naleštěné hrudní pláty zbroje se jim leskly v prašných slunečních paprscích.

„Chci s tebou mluvit o Jerekovi.“

Asha šklubla bradou vzhůru.

Když po požárech způsobených Kozuem lidé z Firgaardu přišli o své životy, domovy a milované, dožadovali se smrti té, která za ně mohla. Král nedokázal vlastní dceru odsoudit k smrti. Místo toho jí nabídl šanci, jak to odčinit. Přislíbil její ruku chlapci, který ji zachránil. Chlapci, který při požáru přišel o oba rodiče. Jerekovi.

Jejich spojení, prohlásil král, bude zakončením Ashina pokání. Až oba dospějí, Jerek se s ní zasnoubí, a tím prokáže své odpuštění za to, že kvůli Ashe přišel o své nejbližší. Pro celý Firgaard bude inspirací k tomu, aby jí odpustili i oni.

Kromě toho Jerekovi za jeho hrdinství král přislíbil, že se stane nástupcem svého mrtvého otce – velitelem armády, a nechal ho pro tuto funkci cvičit.

Byl to výraz jeho důvěry a vděku.

V dalších letech ze statečného hochy vyrostl silný mladý muž. Teď v jednadvaceti Jerek velel celé armádě ocelovou pěští. Vojáci mu byli naprosto loajální. *Až příliš loajální*, pomyslela si Asha. Až se s ní Jerek ožení, bude mu k trůnu scházet už jen krůček. Tak malý, že by nedalo moc námahy vzít si ho silou. To Ashe dělalo starosti.

„Jerek se o tomhle našem rozhovoru nesmí dozvědět, rozumíš?“

Asha, která se zatím zatoulala v myšlenkách, vzhledla a zjistila, že stojí před gobelínem s podobiznou své babičky. Dračí královny, která porazila a zotročila jejich nejhorší nepřátele, skraly. Umělec pro pozadí portrétu zvolil temně rudou a vínovou, na její vlasy použil pableskující stříbrnou a tmavomodrou. Oči dračí královny vypadaly, jako by se s hlubokým nesouhlasem vpíjely do vnuččiných. Jako by nahlédly přímo do jejího srdce a spatřily v něm všechna skrytá tajemství.

Asha si přitiskla poraněnou ruku blíž k tělu.

„To, co ti teď řeknu, nesmíš nikomu prozradit.“

Odtrhla pohled od staré královny a zadívala se na otce. Do jeho vřelých očí, které se na ni upíraly.

Tajemství? Vždycky a ve všem stála při otci. Vděčila mu za svůj život. Dvojnásobně. „Samozřejmě, otče.“

„Když jsi byla na lovu, v Proláklině zahlédli draka,“ sdělil jí. „Toho, kterého nikdo neviděl už osm let. Černého draka s jizvou přes oko.“

Její nohy jako by zasáhl blesk. Málem se natáhla ke stěně, aby se jí stačila zachytit, kdyby se pod ní podlomily.

„*Kozua?*“

To nemůže být on. Prvního draka nikdo neviděl od toho dne, kdy zpustošil město.

Její otec přikývl. „Tohle je šance, Asho. Šance, kterou musíme využít.“ Usmál se pozvolným, zářivým úsměvem. „Chci, abys mi přinesla Kozuovu hlavu.“

Asha náhle ucítila pach spáleného masa. Vnímala, jak se jí hrdlo stahuje a ucpává zmučeným vrískotem.

To bylo před osmi lety, pomyslela si ve snaze tu vzpomínku zahnat. *Před osmi lety jsem byla dítě. Ted' už nejsem.*

Dračí král zaznamenal její vnitřní boj a natáhl ruku, aby se jí dotkl – něco, co nikdy nedělal. Pak se mu ale v očích objevil výraz, který se v nich objevil vždycky každému, kdo na ni pohlédl.

Otec se to snažil nedávat najevo, protože ji miloval. Protože ji nechtěl ranit. Někdy mu to ale uklouzlo.

Dračí král se bál vlastní dcery.

Jeden úder srdce a ten pohled zmizel. Otec spustil ruku k boku a položil ji na jílec ceremoniální šavle.

„Pokud dokážeš ulovit Prvního draka, náboženští fanatici už nebudou mít záminku zpochybňovat mou autoritu. Křováci budou muset uznat, že je načas opustit staré způsoby. Všichni se budou muset podrobit mé vládě. Ale hlavně, Asho – už nebude nutné, aby ses provdala za Jereka.“ Znovu se zadíval na gobelín na stěně. Na portrét své matky. *„Tohle ukončí tvoje pokání.“*

Asha polkla a v hlavě jí doznívala jeho slova.

Bardi – posvátní vypravěči dávno minulých časů – před smrtí Kozua varovali. Tvrdili, že Kozu je studnicí příběhů. Je živoucím spojením mezi Prastarým a jeho lidem.

Kdyby Kozua někdo připravil o život, všechny staré příběhy by zmizely – z paměti, z jazyka, ze svitků, jako by nikdy neexistovaly. Prastarý by byl zapomenut, spojení mezi ním a jeho stvořeními přerušeno. Pokud ale Kozu žije, žijí i příběhy. Přetrvává pouto Ashina lidu k Prastarému.

Kozua se neodvažovali lovit ani ti nejbezbožnější zabíječi draků. Její otec to věděl. Proto o to požádal ji. Asha měla víc důvodů zabít Prvního draka než kdo jiný.

Byla by to ta nejvyšší omluva. Způsob, jak dát věci do pořádku.

„Slyšelas mě, Asho? Pokud mi přineseš Kozuovu hlavu, už nebude nutné, aby sis vzala Jereka.“

Probrala se ze zamyšlení a vzhlédla do otcova obličeje. Zjistila, že se na ni usmívá.

„Pověz mi, co si o tom myslíš, má drahá. Uděláš to?“

Samozřejmě že to udělá. Jediná otázka byla: stihne to dřív, než zmizí rudý měsíc?

Poslední Namsara

Draksorové kdysi bývali velice mocní. Byli křídly noci, ohněm pršícím z nebes. Byli tím posledním, co jste v životě spatřili.

Nikdo se jim neodvážil vzepřít.

Leč pouští se začala valit bouře. Dobývatele ze zámoří zvaní skralové se zmocnili severních ostrovů a hladověli po další půdě. Hladověli po Firgaardu, zářící hvězdě pouštního království. Rušným hlavním městě, které leželo na švu mezi bílým pískem a horským masivem. Pokud se zmocní Firgaardu, budou vládnout světu.

Skralové se v naději, že zaskočí draksory nepřipravené, připlížili pod rouškou noci.

Leč sotva se rozhostila noc, Prastarý roznítil plameny.

Neboť Prastarý o příchodu nepřátel zvěděl. A rozhlédl se po zaprášených vískách a pouštních dunách, hledal a hledal, až našel muže, který vyhovoval jeho záměrům.

Muže jménem Nishran.

Prastarý zašeptal jméno Prvního draka a probudil ho tak ze spánku. První drak se rozlétl vysoko a daleko, plachtil nad pouští a pátral po tom, koho měl najít.

Nishran byl tkadlec. Když ho První drak našel, seděl u stavu. Pedál přestal cvakat a štůčky klapat, když tkadlec vzhlédl k šu-pinám černým jako bezměsíčná noc.

Srdce se mu naplnilo bázní.

Leč Prastarý si Nishrana vybral, aby byl jeho Namsarou, a tomu se každý smrtelník musel podřídít.

Prastarý obdařil Nishrana schopností vidět v temnotě. A Nishran pod rouškou noci vedl dračí královnu a její armádu přes poušť, jen za světla srplu novoluní, přímo k tábořišti skralů.

Dobyvatelé ze severu nebyli připraveni na šípy a dračí oheň, které je probraly ze spánku. Skončili přemoženi těmi, jejichž zemi přišli dobýt.

Když bylo po boji, dračí královna nevyhnala vetřelce ze své říše. Kdyby je propustila, pustošili by všude, kam by vkročili, nebo by se vrátili silnější než předtím, aby se pomstili. Nechtěla být zodpovědná za zkázu a smrt v jiných krajích. A tak spolu s Namsarou poručili, aby byla všem skralům do posledního nasazena obruč kolem krku, která bude jejich pokáním za krveprolití rozpoutané na severních ostrovech.

Když byli skralové takto ztrestáni a uvrženi do otroctví, v království draksorů zavládl pokoj. Zpráva o porážce dobyteliů se šířila rychle a daleko. Vládcí vzdálených národů putovali přes poušť, hory a moře, aby dračí královně přísahali věrnost.

Jenže oslavy netrvaly dlouho.

Na Fingaard se znovu snesla temnota, když se draci náhle bez varování obrátili proti svým jezdcům, napadali jejich rodiny a spalovali jejich domy. Místo aby ve Fingaardu plály oslavné vatry vítězství, město hořelo v dračím ohni, který měnil v popel terasy, nádvoří a zahrady. Za dne byl vzduch prosycen kouřem a na ulice dopadaly černé stíny, jak draci jeden za druhým přelétali nad městem k Proláclině. Z ní se už nikdy nevynořili.

Fingaard zachvátil chaos. Někteří z draksorů se přimkli ke královně, která proklela draky za jejich zradu; jiní se spojili s velekněží, již ze zkázy vinili královnu.

Draksori se obrátili proti draksorům. Vzplály další domy. Fingaard se měnil v trosky.

To byla první zrada.

Druhá přišla v podobě příběhů.